

Николай Лилиев

Кажете, тоя странен ден...

Кажете, тоя странен ден
завършва ли със нощ безлунна,
и ще мога ли да целуна
смъртта на своя дух ранен.

Умората на морний град
с безчувствените ръце ме гали,
и в безлюдените зали
ридае споменът нерад.

Мълчанието прострели
сърце, и погледи блуждаят
сред небесата, где витаят
слънца, удавени в мъгли.

И в тоя миг без шум пълзи
безумието с тайни стъпи,
и его! – в бури мойта скръб е
готова да се разрази.

Кажете, тоя странен ден
завършва ли със нощ безстрастна,
и ще ли мога да угасна
като цветец на смърт ранен.

КРАЙ

© 1918 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7722>]